

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 7 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง บันทึกถึงคุณยาย
โดย จิตนิภา เวชพันธ์

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตรมุนี

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

**บันทึกถึงคุณยาย
จิตินิภา เวชพันธ์**

วันที่ ๒๗ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ หลานได้โทรศัพท์ถึงคุณแม่ ขอให้คุณแม่ช่วยไปดูแลน้องเดช น้องณัฐ เพราะวันที่ ๒๘ หลานจะเดินทางไปวัดอัมพวันกับคณะ เพื่อกราบเรียนหลวงพ่อบุญธรรมราชสุทธิญาณมงคล (หลวงพ่ोजรัญ) เกี่ยวกับการเข้าค่ายปฏิบัติธรรมที่โรงเรียน หลานแทบไม่เชื่อหูตัวเอง เมื่อคุณแม่บอกว่าคุณยายอาการทรุดลงมาก ให้อะไรก็ไม่ยอมทาน เพราะวันที่หลานไปเยี่ยมคุณยายที่โรงพยาบาล คุณยายยังพูดคุย ดีมนม กินขนมที่หลานกับพี่น้อยนำไปเยี่ยมได้เหมือนคนปกติ ยังจำได้ว่า คุณยายบนตลอดว่าอยากกลับบ้าน และบอกนางพยาบาลว่า คุณยายปีสสวะออกแล้ว ทำเอานางพยาบาล คนใช้ข้างเตียงและหลานหัวเราะกันใหญ่ ขำที่คุณยายลงทุนพูดเพราะอยากกลับบ้าน

หลังจากทราบข่าวคุณยายคืนนั้น หลานได้จัดรูปห้าดอกตามคำแนะนำของคุณลุงบุญส่ง ที่ได้เคยแนะนำเอาไว้ว่าหากต้องการให้หลวงพ่อบุญธรรมมาให้ ให้จัดรูปห้าดอก อธิษฐานถึงหลวงพ่อบุญแล้ว นำไปปักไว้กลางแจ้ง หลานได้อธิษฐานขอให้หลวงพ่อบุญช่วยแม่เมตตาให้คุณยายหายวันหายคืนโดยเร็ว ถ้าหากคุณยายจะต้องจากลูกหลาน ไปก็ขอให้คุณยายจากไปอย่างสงบและมีสติ วันที่ ๒๘ พฤศจิกายน ๒๕๓๕ คณะหลานได้ออกเดินทางจากโรงเรียนชาวมกแตงนคร คุณลุงบุญส่ง ได้เมตตา มารอสงคณะหลานที่หน้าโรงเรียนขอนแก่นวิทยายน และบอกว่าถ้าเป็นไปได้ก็ให้พักผ่อนสักคืน สำหรับคุณลุงไปด้วยไม่ได้เพราะไม่สบายและเพิ่งกลับจากพาคณะอื่นไป ขณะที่นั่งรถไป ความดีงามของคุณยายได้ผุดขึ้นมาในความทรงจำมากมาย โดยเฉพาะภาพที่คุณยายกับหลานเคยไปปฏิบัติธรรมด้วยกัน แม้สังขารคุณยายจะเสื่อมถอยลงคืนแทบไม่ไหว แต่คุณยายก็เพียรถือไม้เท้าเดินจงกรมกลับไปกลับมา แม้จะตีก้นเพียงใดเมื่อหลานลืมนวดขึ้นก็ยิ่งเห็นคุณยายนั่งภาวนาและคอยปลุกหลานให้ลุกขึ้นปฏิบัติ คุณยายจะบอกกับหลานเสมอว่า **“เวลาทุกนาทีมีค่ายิ่ง เริ่มปฏิบัติเร็วเท่าใดยิ่งดี อย่าให้เหมือนคุณยายที่เริ่มเมื่ออายุมากแล้ว คนที่ผัดวันประกันพรุ่งคือคนที่กำลังเดินถอยหลัง”**

อีกภาพที่โดดเด่นในใจหลานตลอดมา คือ ภาพที่คุณยายนั่งรอใส่บาตร คุณยายนั่งรออย่างมีความสุข เมื่อหลวงพ่อบุญมาสายตาอันฝ้าฟางของคุณยายมองหลวงพ่อบุญอย่างชื่นชม ปิติ มือไม้อันสิ้นเทาของคุณยายค่อย ๆ หยิบอาหารใส่บาตรอย่างบรรจง ก่อนกลับบ้านช่วงที่รอคุณแม่มารับ คุณยายพูดตลอดเวลาวาดังแต่เกิดมาไม่เคยฟังเทศน์ได้อิมเท่าครั้งนี้เลย

ตลอดเวลาที่คิดถึงภาพต่าง ๆ ของคุณยาย น้ำตาแห่งความภาคภูมิใจในตัวคุณยายได้ไหลออกมาโดยไม่รู้ตัว ประมาณ ๑ ทุ่ม รถก็ถึงวัดอัมพวัน หลานและคณะได้เข้าไปกราบหลวงพ่อบุญ หลานได้กราบเรียนหลวงพ่อบุญเกี่ยวกับการเข้าค่ายปฏิบัติธรรมเพราะใจหลานเป็นห่วงคุณยาย หลานได้กราบเรียนถามหลวงพ่อบุญว่าก่อนมาที่วัดหลานได้รับข่าว คุณยายไม่สบายมาก ไม่ทราบว่าคุณยายจะเป็นประการใด ก่อนตอบหลวงพ่อบุญได้เมตตาเทศน์เรื่อง “อายุขัย” สรรปใจความว่าอายุของคนเรามากำหนดจริง แต่เราสามารถเลื่อนกำหนดนั้นได้ด้วยกรรมฐาน สดท้ายหลวงพ่อบุญได้บอกกับหลานว่า ผ่ากลับไปบอกทุกคนด้วยว่า **“ถ้าไม่กินข้าว แล้วไม่หายใจ ตายแน่นอน และบอกยายไม่เป็นอะไรแล้วนะ สบายแล้ว”** ถึงแม้ทุกคนจะเข้าใจตรงกันว่าหลวงพ่อบุญกำลังบอกว่า คุณยายได้จากไปแล้วและจากไปอย่างไรไม่มีวันกลับ หลวงพ่อบุญจึงพูดย้ำคำว่า “ไม่กินข้าว ไม่หายใจ ตายแน่นอน” แต่หลานก็ไม่อยากให้คุณยายจากไป หลานตั้งใจเอาไว้ว่า ถ้าคุณยายหายป่วย หลานจะพาคุณยายไปเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน

เกือบ ๔ ทุ่ม คณะหลานจึงได้กราบลาหลวงพ่อบุญ ทั้ง ๆ ที่หลวงพ่อบุญอยากให้ทุกคนพักที่วัดก่อนสักคืน ตอนเช้าค่อยกลับ อีกทั้งยังห่วงเกี่ยวกับประสออุบัติเหตุของหลาย ๆ คนที่หลวงพ่อบุญเคยห้ามไม่ให้กลับแล้วไม่เชื่อ หลวงพ่อบุญจะพูดย้ำอยู่ตลอดว่า “เดี๋ยวนี้หลวงพ่อบุญไม่อยากห้ามใครแล้วละ เพราะห้ามแล้วก็ไม่ฟัง” คงเพราะกฎแห่งกรรมอย่าง หลวงพ่อบุญเทศน์จึงไม่มีใครเฉลียวใจว่าหลวงพ่อบุญกำลังเตือนว่าอย่ากลับเลย ถ้ากลับแล้วจะเป็นเหมือนเรื่องที่หลวงพ่อบุญเล่าให้ฟัง

ความจริงคณะมีโปรแกรมจะพักที่วัด ๑ คืน แต่เนื่องจากมีสมาชิกบางท่านต้องกลับไปทำธุระเกี่ยวกับพิธีเปิดงานใหม่ จึงต้องพากันกลับ ทั้ง ๆ ที่ตั้งใจจะอยู่ปฏิบัติกันสักคืน ก่อนกลับหลวงพ่อบุญได้เมตตาตรน้ามนต์พร้อมทั้งแจกเหรียญที่ระลึกครบรอบอายุ ๖๐ ปีให้กับทุกคนโดยหลวงพ่อบุญออกตัวกับคณะอื่นที่น้องอยู่ด้วยกันว่าจะให้คณะครูชาวมกแตงนครท่านนั้นนะ เพราะหลวงพ่อบุญเตรียมไว้เท่านี้ ประมาณตี ๒ สิ่งที่คุณแม่ไม่คาดคิดก็เกิดขึ้น รถที่คณะหลานนั่งกลับได้ประสออุบัติเหตุพลิกคว่ำที่อำเภอเมืองจรัญซึ่งอยู่ห่างจากโรงพยาบาลมัญจาคีรีไม่มากนัก น้าอัครชัยไม่มีใครเป็นอะไรมาก ทั้ง ๆ ที่รถที่มาประสอเหตุเห็นเหตุการณ์เมื่อเห็นสภาพรถต่างพูดตรงกันว่า **“แบบนี้ต้องมีคนตายอย่างแน่นอน”** หลานมั่นใจว่าต้องเป็นบารมีที่หลวงพ่อบุญเมตตาให้อย่างแน่นอน เพราะจำได้ว่าขณะที่รถกำลังจะพลิกคว่ำ เสียงหลายคนหวีดร้องเรียกชื่อหลวงพ่อบุญรวมทั้งตัวหลานเอง หลานมีความรู้สึกเหมือนมีกระแสอันอบอุ่นโอบอุ้มทุก ๆ คนเอาไว้ หลังจากออกจากตรวจเช็คร่างกายที่โรงพยาบาล กลับถึงบ้าน อ้อมกอดนารายงานว่า โทศกรรมมาบอกว่า คุณยายเสียแล้วตั้งแต่เมื่อวาน

คุณแม่เล่าให้ฟังว่าคุณยายมีอาการไม่ดีขึ้นตั้งแต่เช้าวันที่ ๒๘ แต่คุณยายก็มีสติ เจ้เนี้ยบอกว่าที่หลานฝากให้บอกคุณยายว่า หลานจะไปวัดอัมพวัน จะขอความเมตตาจากหลวงพ่อก่อน ให้หลวงพ่อก่อนเมตตาให้คุณยาย และขอให้คุณยายพยายามระลึกถึงหลวงพ่อบอกคุณยายให้แล้ว แม้มันจะพูดไม่ได้ แต่คุณยายได้พยายามยกมือเหมือนจะบอกว่า คุณยายรับรู้แล้ว

ก่อนที่คุณยายจะจากไป คุณแม่เล่าว่าคุณยายพยายามยกมือ ๒ ข้างขึ้นพร้อมกัน แต่เนื่องจากสังขารของคุณยายเกร็งไปหมดจึงยกได้เพียงให้ ๒ มือค้างไว้ในลักษณะที่เสมอกัน นั้นแสดงว่าก่อนสิ้นลมหายใจ คุณยายก็ยังมึสติจึงได้พยายามยกมือขึ้นพนม
ความจริงทุกคนได้พยายามทำใจนับแต่วันที่คุณยายได้บอกกับคุณแม่ว่า “เมื่อคืนแม่สวดพระกัณฑ์ไตรปิฎกจบหมดแล้ว ต้มกบที่ ทำให้แม่กินก็อร่อยมาก แม่กินจนหมดเลย” ทั้ง ๆ หนึ่งคุณยายมีอาการหนักมากและทานอะไรแทบไม่ได้แล้ว

คุณยายขา...คุณยายได้จากทุกคนไปแล้วจริง ๆ และเป็นอาการจากไปอย่างสงบและมีสติตามที่หลานได้อธิษฐานขอหลวงพ่อก่อนไว้
จากหลาน
จิตินภา เวชพันธ์
อาจารย์โรงเรียนขามแก่นนคร
ถ.กสิกรทุ่งสร้าง อ.เมือง
จ.ขอนแก่น ๔๐๐๐๐

.....